

Список використаних літератури та джерел

1. Про обов'язковий примірник документів : закон України від 9 квіт. 1999 р. № 595-XIV // Офіційний вісник України. — 1999. — № 18. — С. 36.
2. Про адміністративні правопорушення : кодекс України від 7 груд. 1984 р. № 8073-X. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10>. — Назва з екрана.
3. Про затвердження форм звітності № 1-В (книги) (квартальна) "Звіт про випуск книжкової продукції", № 1-В (ЗМІ) (піврічна) "Звіт про випуск продукції друкованих засобів масової інформації" та інструкцій щодо їх заповнення : наказ Держкомтелерадіо від 09.01.2014 № 1. — Режим доступу: <http://comin.kmu.gov.ua>. — Назва з екрана.
4. Сенченко М. Проблеми Книжкової палати України і вітчизняного книговидання — 2012 рік / М. Сенченко // Вісник Книжкової палати. — 2013. — № 1. — С. 3—7.
5. Друк України (2017) : стат. зб. / уклад. С. Буряк. — Київ : Кн. Палата України, 2018. — 108 с.
6. Звіт про науково-дослідну роботу "Розроблення й аналіз зведених адміністративних даних випуску видань в Україні у 2018—2019 рр." (I квартал) / Кн. палата України ; керівник М. І. Сенченко ; викон.: В. Т. Поляков [та ін.]. — Київ, 2019. — 53 с.

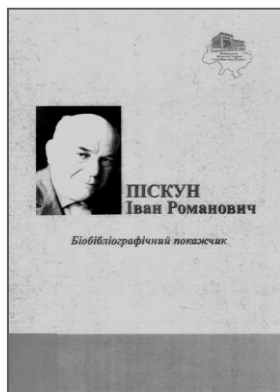
Стаття содержить результати аналітичних досліджень щодо стану доставки суб'єктами видавничого бізнесу обов'язкових екземплярів (ОЕ) видань в 2018 г. Показатели, характеризующие уровень доставки ОЕ в 2018 г., приведены в сравнении с аналогичными показателями 2017 г. Представлены также результаты наблюдений относительно полноты и своевременности предоставления Книжной палате Украины отчетов издателей и редакций (других учреждений) печатных СМИ про выпуск ими издательской продукции.

The article contains the results of analytical researches in relation to consisting of delivery of publishing business and activity of printing mass-media of mandatory copies (MC) of editions the subjects of 2018 indexes, characterizing the level of delivery of MC in 2018, are resulted by comparison to analogical indexes 2017. The results of supervisions are presented also in relation to plenitude and timeliness of grant the Book chamber of Ukraine of reports of publishers and releases (other establishments) of printing mass-media about an issue by them to the publishing products.

Надійшла до редакції 29 березня 2019 року

РЕЦЕНЗІЇ

Відроджені імена українського театрознавства

Піскун Іван Романович : бібліогр. покажч. / М-во культури України, НБУ ім. Ярослава Мудрого ; матеріали зібрані: А. Зубар, Н. Кулага, Н. Смоляренко ; упоряд. і бібліогр. ред. В. Кононенко. — Київ, 2018. — 32 с.

Після здобуття Україною незалежності на засекречених справах КДБ нарешті почав зникати зловісний гриф "цілком таємно". Відтепер маємо унікальну можливість дізнатися приховані факти біографії славетної плеяди українських митців, які присвятили життя відродженню та становленню національної культури. Одним із них був Іван Романович Піскун — репресований театрознавець, критик та історик.

У 2000 р. Книжкова палата України опублікувала монографію І. Піскуна "М. Л. Кропивницький — організатор, режисер, актор українського театру". Це наукове дослідження спадщини видатного актора та режисера на основі театральних рецензій, спогадів його сучасників, біографічних нарисів мало формат кандидатської дисертації. Захист роботи відкладався двічі, а втретє, 1942 р., молодого науковця заарештували прямо на захисті. Видання монографії стало першою ластівкою після тривалого мовчання, яке огортало ім'я театрознавця.

У 2018 р. світ побачив біобібліографічний покажчик "Іван Романович Піскун", підготовлений Національною бібліотекою України імені Ярослава

Мудрого. Матеріали для видання, що висвітлює життєвий шлях і творчий доробок митця, зібрані його найближчі друзі А. Зубар, Н. Кулага, Н. Смоляренко. Структура покажчика традиційна: вступна стаття "Іван Піскун. Театр — доля" історика Н. Смоляренко; "Основні дати життя та діяльності"; "Творчий доробок Івана Піскуна"; "Література про життя та діяльність Івана Піскуна"; "Іменний покажчик"; "Додаток".

Зі вступної статті дізнаємося, що Іван Романович був живою історією українського театру, відомим критиком, театрознавцем, громадським діячем, викладачем, автором численних публікацій про вітчизняне театральне мистецтво. У віці 30 років став наймолодшим керівником вищого навчального закладу в Україні. Початок Другої світової війни ознаменував трагічну сторінку в житті І. Піскуна. Як військово-зобов'язаний був мобілізований до Харківського військового округу і під час спроби вивезти документи театального інституту потрапив у вороже оточення, але зумів уникнути полону. На жаль, саме цей дивовижний порятунок став фатальним для І. Піскуна. За фіктивними доказами його було заарештовано в Томську як "ворога народу" саме під час захисту дисертації. Загалом І. Піскун відсидів у таборах ГУЛАГу 12 років. Після звільнення 1954 р. був позбавлений громадянських прав та, як "особливо небезпечний державний злочинець", — права проживати у великих містах і навіть обласних центрах, через що виїхав до Середньої Азії. Лише 1956 р. І. Піскун зміг нарешті повернутися до Києва, оселився у Боярці, де вже за кілька місяців працював завідувачем творчо-

го відділу в Українському театральному товаристві. Його матеріали з питань теорії та історії вітчизняного театру опубліковано на сторінках Української радянської енциклопедії, журналів "Мистецтво", "Театр", "Український театр". У 1956 р. вийшла друком праця І. Піскуна "А. М. Бучма", в якій високопрофесійний театрознавчий аналіз творчості видатного актора базувався на особистих спостереженнях автора за його яскравими перевтіленнями на сцені. Знаковим стало видання "Український радянський театр", в якому вперше після тривалої заборони було згадано ім'я Леся Курбаса й висвітлено його творчу діяльність у "Молодому театрі" та "Березолі". А втім, навіть після офіційної реабілітації 1959 р. І. Піскун іноді не міг підписувати роботи власним іменем, послуговуючись псевдонімами. У 1979 р. до 60-річчя від дня народження І. Піскуна за клопотанням президії Українського театального товариства, народної артистки СРСР Н. Ужвій і заслуженого артиста УРСР Б. Черкасова було подано характеристику на Івана Романовича для присвоєння йому почесного звання заслуженого працівника культури УРСР. Проте він так і не дочекався високого визнання. Помер І. Піскун 1990 р. у Києві.

Спадщину театрознавця представлено в розділі "Творчий доробок Івана Піскуна", матеріали якого згруповано в підрозділах "Окремі видання", "Публікації у наукових та науково-популярних виданнях", "Публікації в періодичних виданнях", "Статті в енциклопедичних виданнях". Така структура уможливає доступний і швидкий пошук інформації в покаж-

чику, надає чітке уявлення про масштаб та різноманітні грані творчого доробку І. Піскуна — як театального критика, викладача, редактора.

У розділі "Література про життя та діяльність Івана Піскуна" наведено перелік матеріалів про його життєвий шлях і творчість. В "Іменному покажчику" вміщено прізвища відомих українських митців, з якими І. Піскун товаришував чи згадував у своїх працях. У "Додатку" представлено документи з особистого архіву: стенограми засідань Українського театального товариства, на яких Іван Романович неодноразово головував і виступав із доповідями; неопубліковані рукописи праць із питань теорії, історії, сучасного стану вітчизняного театального мистецтва. Ці матеріали свідчать про прагнення І. Піскуна створити енциклопедію театального мистецтва, до якої він підготував майже два десятки статей. Покажчик також містить унікальні фотографії Івана Романовича з особистого архіву.

Біобібліографічний покажчик "Іван Романович Піскун" є цінним внеском у відновлення історії української культури, зокрема театрознавства. Видання буде корисним мистецтвознавцям, театральним діячам, студентам профільних закладів освіти та всім, хто цікавиться історією вітчизняного театального мистецтва.

*Ксенія Купчик,
бібліограф I категорії
науково-бібліографічного відділу
НБУ ім. Ярослава Мудрого*

Надійшла до редакції 4 квітня 2019 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 659.1:378:316.77

*Валерія Василенко,
спеціаліст з інформаційного забезпечення
Донецького національного університету імені Василя Стуса*

Соціокомунікаційні технології інмутації як негативний чинник впливу на процес формування іміджу ЗВО: способи нівелювання

Досліджено аспекти формування іміджу закладу вищої освіти (ЗВО), представлено характеристику елементів системи впливу соціокомунікаційних технологій розбалансування на цей процес. Розглянуто основні етапи реалізації стратегії нівелювання впливу соціокомунікаційних технологій інмутації під час формування іміджу ЗВО.

Ключові слова: імідж, заклад вищої освіти, соціокомунікаційні технології, інмутація, розбалансування, стратегія, нівелювання

Постановка проблеми. Сьогодні система вищої освіти в Україні перебуває на стадії реформування. Успішне функціонування ЗВО безпосередньо залежить від ефективності проведення профорієнтаційних за-

ходів і, як наслідок, кількості залучених абітурієнтів, а надалі — студентів, які в ньому навчатимуться. З огляду на це, окремі ЗВО вдаються до методів жорсткої, недоброросовісної конкуренції у боротьбі з аналогіч-